

være Medlemmer deraf, kan jeg ikke finde denne Bestemmelse heldig. Der vil i Reglen i Kjøbstæderne ikke være saamange Personligheder at vælge imellem, at man kan finde stikede Individuer saavel til Medlemmer af Borgerrepræsentationen, der skal bestaae af indtil 18 Medlemmer, som af Ligningscommissionen, der skal bestaae af indtil 16. Der til kommer, at man dog vel maa antage, at de Borgere, man har den største Tilid til, ere Medlemmer af Repræsentationen, og det vil derfor ikke være muligt at faae dem til Medlemmer af Ligningscommissionen. Her i Kjøbenhavn sidder der Medlemmer af Communalbestyrelsen i hver enkelt Afdeling af Ligningscommissionen, og endelig er dette saaledes bestemt i den nyeste Lov om denne Gjensstand, nemlig i Loven for Frederiksberg.

Der næst troer jeg ikke det er ganske heldigt, at Ligningscommissionen bestaaer af Saamange, nemlig af indtil 16 Medlemmer; mig forekommer det, at det Naturligste vilde være, at man overlod til Repræsentationen at bestemme, hvormange Medlemmer der skal være i den nævnte Commission; thi jeg seer Intet til Hindrer for, at man i de Kjøbstæder, hvor man engang var vant til at besørge dette Arbejde med saa Medlemmer, kan lade det beroe dermed, medens man i andre Kjøbstæder tager flere.

Et nyt Punkt i Lovforslaget er Indførelsen af en Appellinstans, et Slags Høiesteret, i Sager, hvor Noget klager over at være for høit beskattet; der er i den Henseende foreslaaet, at Communalbestyrelsen skal træde sammen med Ligningscommissionen og danne en Art Domstol, som i de mindste Kjøbstæder vil bestaae af 13, i de største af mellem 30 og 40 Medlemmer. Naar nu den ærede Forslagsstiller i sit Foredrag har sagt, at Sagerne paa den Maade kunne afgjøres uden langt Ophold, saa kan dette vel være tvivlsomt; i ethvert Tilfælde er den ikke beregnet paa at spare Folks Tid. Jeg troer ikke, det vilde være hensigtsmæssigt at organisere en saa stor Commission eller Ret for at afgjøre saadanne smaa Sager, hvor der som oftest kun er Spørgsmaal om nogle saa Rdlr.,

og det vilde forekomme mig langt naturligere, om man foretog Appel fra Ligningscommissionen til selve Communalbestyrelsen. Da denne ikke bestaaer af de samme Medlemmer, men dog af saadanne, der maae antages at have Kjendskab til Byen og Individierne sælles med Ligningscommissionens Medlemmer, troer jeg, at man snarere paa denne end paa den anden Maade kommer til et rigtigt Resultat. Men jeg har endnu den Betænklichkeit med Hensyn til dette Punct, nemlig om man skal overlade til den enkelte Commune endelig at afgjøre deslige Spørgsmaal; det skeer saa let, at en enkelt Borger, en enkelt Beboer af Communen kommer paa Kant med de Dvrigte, og naar han klager, er det dog en egen Sag, at man i sidste Instans lader det beroe ved Communalbestyrelsens Beslutning om, hvor høit han skal sættes i Skat; der er jo som bekjendt i de fleste Kjøbstæder enkelte Borgere, der sidde for meget høie Afgifter.

Det er mig endelig ikke klart, hvorfor Ræmneren skal være Formand for Ligningscommissionen. Man maa jo forudsætte, at flere ansæte; ældre Borgere blive Medlemmer af denne Commission, medens det kan let hændes, at s. Ex. Byfogdens Fuldmægtig er Ræmner; men man vilde da ikke finde det passende, at han skulde være født Formand for en saadan Ligningscommission; det Naturligste synes dog at være, at Ligningscommissionen selv valgte sin Formand.

I Udkastets sidste Paragraph synes Hovedbestemmelsen at indeholdes i det andet Punktum, hvor der siges, at Skatteligningen bør være bygget paa en Sammensstilling af Skatteyderne i Glasser, men denne Bestemmelse forekommer mig ikke klar. Hvis det er Meningen, at det for Fremtiden skal være Reglen i Kjøbstæder, at man ansætter hver enkelt Skatteyder til et vist Antal Skatteportioner, og bagefter bestemmer Portionernes Størrelse, saaledes som det nu er Tilfældet i Kjøbenhavn, saa finder jeg dette ingenlunde udtrykt i Ordene; og hvad Bestemmelsens Realitet angaaer, forekommer det mig tvivlsomt, om